

BEROEPS- BELANGEN

VAN TANDARTS EN FISCUS

III

Inkomstenbelasting.

Voor de berekening van het zuiver inkomen kunnen verschillende aftrekposten worden toegepast, waarvan die voor „alimentatie” zeer belangrijk kunnen zijn.

In het bijzonder wordt hier gedacht aan de lasten, die ouders hebben te dragen ten gevolge van uitgaven voor

Behoeftige meerderjarige kinderen.

Eenigen tijd geleden ontmoette ik een beoefenaar van een vrij beroep, die, hoewel een goede praktijk hebbende, klaagde over de „slechte tijden”. Niet de praktijk was de oorzaak, doch de kinderen.

Van zijn vier kinderen zijn er drie meerderjarig. De oudste zoon is ernstig ziek en wordt reeds sinds eenige jaren in het buitenland verpleegd; de volgende, een dochter studeerde rechten, doch heeft deze studie onderbroken, omdat de vooruitzichten vrijwel nihil zijn en de volgende zoon (22 jaar oud) werkt bij een tuinier, omdat hij achterlijk is.

Als eenige troost kon ik de betrokken vader enkele wenken geven, om zijne fiscale lasten te verminderen.

Bij de berekening van het belastbaar inkomen voor de inkomstenbelasting kan met deze factoren rekening worden gehouden. De wet staat n.l. aftrek toe wegens „alimentatieplichten”.

Aftrek voor *minderjarige* kinderen is nimmer toegestaan. Het besteden van een deel van het inkomen voor onderhoud en opvoeding van *minderjarige* kinderen strookt met de bestemming van het inkomen.

Wel wordt hier bij de heffing (door toepassing van kinder-aftrek) rekening mede gehouden.

Voor *meerderjarigen* is de wet anders. Art. 19 (I. B. 1914) zegt (o. a.):

Van het inkomen worden, ter berekening van het belastbaar (zuiver) inkomen *afgetrokken* de door den belastingplichtige verschuldigde:

a. lijfrenten, pensioenen en *andere periodieke uitkeeringen en verstrekkingen* als bedoeld bij art. 8.

b, c en d (niet ter zake dienende).

„Ter zake van onderhoud en opvoeding van *minderjarige* kinderen en ter zake van lijfrenten of andere periodieke uitkeeringen aan *minderjarige* kinderen toegekend, is geen aftrek toegelaten.”

Aftrekposten moeten verschuldigd zijn, doch er is geen gerechtelijk vonnis voor alimentatie noodig. De onderhoudsplicht is geregeld in het Burgerlijk Wetboek en dit is voldoende voor de toepassing van art. 19 van de wet op de inkomstenbelasting. Het gaat er slechts om, of de kinderen „behoeftig” zijn.

1e. *De zieke zoon in het buitenland.*

Ongetwijfeld is deze behoeftig en alle kosten (verpleging, kleeren enz.) kunnen ten laste van het inkomen van den vader worden gebracht, mits dit in redelijke overeenstemming is met dit inkomen.

2e. *De werklooze dochter (ontleend aan Ohmstede).*

„Werkloosheid van een meerderjarig kind zal als regel voldoende zijn, om de behoeftigheid aan te toonen, mits de werkloosheid op 1 Mei bestaat en niet van zoo korten duur is geweest, dat het begrip „periodieke uitkeering” als uitgesloten is te beschouwen.”

Zelfs al zou de dochter „afgestudeerd” zijn, zonder uitzicht op arbeid, dan nog zouden voor de aan haar bestede noodige uitgaven — redelijk berekend naar de maatschappelijke positie van haar vader — een aftrekpost ten laste van zijn inkomen zijn in den zin van art. 19. Noodig is echter, dat summier moet zijn aan te toonen, dat het haar — ook buiten het gekozen beroep — niet mogelijk is geweest, een *passende* werkkring te vinden.

3e. *De achterlijke zoon.*

In dit geval is de „behoeftigheid” ongetwijfeld aanwezig.

In het door mij bedoelde geval kwam ongeveer $\frac{1}{3}$ deel van een vrij belangrijk inkomen voor aftrek in aanmerking. De af te trekken bedragen moeten „redelijk” zijn en iedere uitgave, die naar luxe zweemt, blijft buiten beschouwing.

Indien op 1 Mei de alimentatieplicht bestaat, is de aftrek toegelaten.

Indien een kind bijv. op 15 April meerderjarig werd, is aftrek van een *geschat* bedrag toegelaten.

April, 1933.

(Nadruk verboden).

EEN BELANGWEKKEND VONNIS

Rol. No. 241. *Goris Tieleman*, tandtechnicus en exploitant van en handelende onder den naam Instituut voor Mondverzorging Tilma, wonende te Rotterdam, ten deze domicilie gekozen hebbende aldaar, aan den Stationsweg 37, ten kantore van Van der Put, Fontyne en Maarssen; Eischer bij exploit van dagvaarding, d.d. 18 Februari 1933, verschenen bij den gemachtigde de Jager;

TEGEN:

- 1e. *S. M. E. van der Velden*, echtgenoot van *A. S. Kvernes*;
- 2e. *A. S. Kvernes*, voornoemd, zoo voor zich in privé, als tot bijstand en machtiging zijner voornoemde echtgenoot met wie hij in gemeenschap van goederen is gehuwd;

Gedaagden bij gemeld exploit, niet verschenen;

De Kantonrechter wijst het navolgende vonnis:

Wij Kantonrechter:

Gezien de dagvaarding;

Gehoord den eischer;

Gelet op het verleend verstek d.d. 7 Maart 1933;

Wat de feiten betreft:

De eischer heeft bij dagvaarding gesteld:

dat eischer in opdracht en voor rekening van gedaagden aan der gedaagden dochter heeft verleend tandheelkundige diensten in de periode 25 Februari 1932 tot en met 24 Maart 1932, blijkens aan het hoofd der dagvaarding staande specificatie, ter zake waarvan eischer te vorderen heeft met inbegrip van bijgeleverde materialen en goederen de som van f 16.50;

dat eischer in opdracht en voor rekening van gedaagden, althans gedaagde sub 1 aan gedaagde sub 1 heeft verleend tandheelkundige diensten in de periode van 9 Juni 1932 tot en met 13 October 1932, alsmede in de maand Mei 1932, blijkens aan het hoofd der dagvaarding staande specificatie, terzake waarvan eischer te vorderen heeft met inbegrip van bijgeleverde materialen en na aftrek van het betaald bedrag, de som van f 4.—;

dat de gemelde verbintenissen van gedaagde sub 1 betreffende de gewone en dagelijksche uitgaven der gedaagden huishouding en derhalve tweede gedaagde ook voor de door eerste gedaagde aangegane verbintenissen aansprakelijk is;

dat eischer in totaal van gedaagden te vorderen heeft f 16.50 en f 4.— is f 20.50 waarvan in der minne, niettegenstaande minnelijke aanmaningen, geen betaling is te bekomen;

en op grond daarvan gevorderd, dat bij vonnis van ons, uitvoerbaar bij voorraad, zonder borgtocht, niettegenstaande verzet of andere voorziening, gedaagden zullen worden veroordeeld om aan den eischer tegen behoorlijke kwijting te betalen de ter zake voorschreven verschuldigde som van twintig gulden en vijftig cents met de rente daarover ad 5% 's jaars van den dag der dagvaarding tot dien der voldoening, alles met veroordeeling van de gedaagden in de proceskosten, daaronder begrepen de kosten van het salaris van eischers gemachtigde. —

Nadat tegen de niet verschenen gedaagden verstek was verleend heeft de gemachtigde van den eischer geconcludeerd conform de dagvaarding en Ons verzocht om vonnis te wijzen. De uitspraak daarvan hebben Wij bepaald op heden.

Wat het recht betreft:

Het trekken van een kies onder verdooving alsmede het vullen van een kies behoort tot de uitoefening van de tandheelkunde. De eischer heeft geen feiten gesteld, waaruit zou kunnen volgen dat hij bevoegd is om de tandheelkunde uit te oefenen. Een overeenkomst waarbij een der partijen, hoewel niet bevoegd om de tandheelkunde uit te oefenen zich verbindt om zulks te doen is in strijd met de wet en dus nietig; zij kan

aan een zoodanige overeenkomst geenerlei recht, dus ook geen recht op honorarium ontleenen. Het door den eischer gestelde rechtvaardigt de daarop gegronde vordering dus niet voor zoover die vordering ad f 20.50 meer dan f 2.50 bedraagt. Immers volgens het gestelde berust die vordering slechts voor f 2.50 voor reparaties aan een kunstgebit en voor het overige (n.l. voor f 18.—) op het trekken van kiezen met verdooving en het vullen van kiezen. Voor zoover eischers vordering meer dan f 2.50 bedraagt moet hij daarin niet-ontvankelijk verklaard worden en hem voor het overige worden toegewezen. Waar de eischer hoofdzakelijk in het ongelijk gesteld moet worden achten Wij termen aanwezig om den eischer in de kosten van dit geding te veroordeelen.

Rechtdoende:

Verklaren Wij den eischer in zijn vordering niet-ontvankelijk voorzoover zij meer dan f 2.50 bedraagt en wijzen hem die vordering voor het overige toe. Wij veroordeelen de gedaagden mitsdien om aan den eischer tegen bewijs van volledige kwijting te betalen het bedrag van twee gulden en vijftig cents (f 2.50) met de rente daarvan ad 5% per jaar van den dag der dagvaarding tot dien der voldoening.

Wij veroordeelen den eischer in de kosten van dit geding, welke Wij aan de zijde van de gedaagden begrooten op niets.

Aldus gewezen en in het Openbaar uitgesproken ter terechtzitting van Dinsdag, den 28 Maart 1933, door Ons *Mr. C. C. Tieleman*, Kantonrechter te Rotterdam, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier *Mr. O. W. Sipkes*.